

V I Lenin

Tredje internationalens uppgifter

Ramsay MacDonald om Tredje internationalen

Den franska socialchauvinistiska tidningen L'Humanité har i nr 5475 den 14 april 1919 en ledarartikel av Ramsay Mac-Donald, välkänd anförare för det brittiska s k Oavhängiga arbetarpartiet, ett opportunistiskt parti som i realiteten alltid varit avhängigt av bourgeoisin. Denna artikel är så typisk för inställningen inom den *strömning*, som brukar kallas "centern" och som kallades så av Kommunistiska internationalens 1:a kongress i Moskva, att vi anför den *i dess helhet* med L'Humanité-redaktionens inledande rader:

Tredje internationalen

Vår vän Ramsay MacDonald var före kriget Labourpartiets populära ledare i underhuset. Som socialist och som en man med övertygelser ansåg han det vara sin plikt att fördöma detta krig såsom imperialistiskt i motsats till dem som välkomnade det såsom ett krig för det rätta. Som en konsekvens härav avgick han efter den 4 augusti från posten som arbetarpartiets (Labour Party) ledare och drog sig inte för att tillsammans med kamrater från Independent (Oavhängiga arbetarpartiet) och med Keir Hardie som vi alla beundrar förklara krig mot kriget.

Detta erfordrade hjältemod dag efter dag.

MacDonald visade med sitt exempel att mod, såsom Jaurès sade, "består i att inte underkasta sig den triumferande lögnens lag och inte tjäna som eko av dumbommarnas applåder och fanatikernas hyssjande".

I de "beordrade" valen i slutet av november besegrades MacDonald av Lloyd George. Vi kan vara lugna för att MacDonald kommer att ta revansch, och det inom en mycket snar framtid.

Uppkomsten av separatistiska strömningar i socialismens nationella och internationella politik har varit en olycka för hela den socialistiska rörelsen.

Naturligtvis är det inte alls någon olycka att det inom socialismen förekommer nyanser i uppfattningarna och skillnader i metoderna. Vår socialism befinner sig ju ännu på experimentstadiet.

Dess huvudprinciper är fastslagna, men det bästa sättet att tillämpa dem, de kombinationer som kommer att medröra revolutionens seger, den socialistiska statens organisation – allt detta är frågor som måste diskuteras och där det sista ordet ännu inte är sagt. Endast ett fördjupat studium av alla dessa frågor kan föra oss fram till en högre sanning.

Ytterligheter kan konfronteras med varandra, och denna kamp kan bidra till att befästa socialistiska åsikter, men det onda börjar när var och en betraktar sin motståndare som förrädare, som en troende som förlorat nåden och som partiparadisets portar måste stängas för.

När socialister är behärskade av dogmatismens anda, liknande den som en gång i kristenhetens historia anstiftade inbördeskrig till Guds ära och för att krossa djävulen, kan bourgeoisin sova lugnt, ty dess herraväldes tid är ännu inte till ända, hur stora framgångar socialismen än uppnår lokalt och internationellt.

För närvarande möter vår rörelse tyvärr ett nytt hinder på sin väg. I Moskva har en ny International bildats.

Detta gör mig personligen mycket bedrövad, eftersom den socialistiska Internationalen för närvarande är ganska öppen för alla former av socialistiskt tänkande, och trots alla teoretiska och praktiska meningsskiljaktigheter, bolsjevismen gett upphov till inom den kan jag inte se någon grund för att dess vänsterflygel skulle behöva avskilja sig från centern och bilda en självständig grupp.

Först och främst måste vi hålla i minnet att vi ännu befinner oss i revolutionens födslotid. De styresformer, som vuxit fram ur de av kriget framkallade politiska och sociala härjningarna, har ännu inte bestått proven och kan inte ses som slutgiltigt etablerade.

I början sopar en ny kvast anmärkningsvärt bra, men hur den kommer att fungera till slut kan man inte säkert bedöma i förväg.

Ryssland är inte Ungern. Ungern är inte Frankrike och Frankrike inte England, och den som med en enda nations erfarenheter som vägledning försöker splittra Internationalen ådagalägger därför en kriminell trångsynthet.

Vad är för övrigt Rysslands erfarenheter värda? Vem kan svara på det? De allierade regeringarna är rädda för att låta oss få full information härom. Men det finns två saker som vi vet.

Först och främst vet vi att det inte fanns, någon i förväg utarbetad plan, enligt vilken den nuvarande ryska regeringen åstadkom revolutionen. Den utvecklade sig enligt händelsernas förlopp. Lenin inledde kampen mot Kerenskij med att kräva en konstituerande församling. Händelserna drev honom till att upplösa denna församling. När den socialistiska revolutionen bröt ut i Ryssland kunde ingen ana att sovjeterna skulle inta den plats i regeringen de kom att göra.

Helt riktigt uppmanade Lenin sedan ungrarna att inte slaviskt ta efter Ryssland utan låta den utvecklas fritt enligt sin egen karaktär.

Svängningarna och utvecklingen av de försök vi nu bevittnar borde absolut inte ha fått framkalla splittring inom Internationalen.

Alla socialistiska regeringar behöver Internationalens hjälp och råd. Internationalen bör uppmärksam och med ett kritiskt öga följa dessa försök.

Jag har nyss fått höra av en vän som nyligen sett Lenin, att ingen är friare än Lenin själv i sin kritik av sovjetregeringen.

* *
*

Om efterkrigstidens oroligheter och revolutioner inte rättfärdigar en splittring, rättfärdigas den då inte av den hållning vissa socialistiska fraktioner intog under kriget? Jag erkänner uppriktigt att orsakerna här kan verka rimligare. Men om det verkligen finns en grund för en splittring inom Internationalen, så har frågan i varje fall på Moskvakonferensen ställts på ett högst olyckligt sätt.

Jag hör till dem som anser att diskussionen på Bernkonferensen om vem som var ansvarig för kriget *endast var en eftergift för den ickesocialistiska allmänna opinionen.*

I Bern var det inte bara omöjligt att i denna fråga komma fram till ett beslut som skulle ha haft något som helst historiskt värde (även om det kunde ha ett visst politiskt värde), utan även själva frågan ställdes inte så som den borde ha ställts.

Ett fördömande av den tyska majoriteten (som den tyska majoriteten helt gjort sig förtjänt av och som jag villigt anslöt mig till) kunde inte tjäna som ett klarläggande av krigets orsaker.

Debatterna i Bern åtföljdes inte av några uppriktiga diskussioner om den hållning som andra socialister intog till kriget.

De gav ingen formel för hur socialister skall bete sig i ett krig. Allt som Internationalen hade sagt dessförinnan var att socialisterna i ett nationellt försvarskrig måste ansluta sig till de andra partierna.

Vem skall vi under sådana omständigheter fördöma?

Några av oss visste att dessa Internationalens beslut inte betydde något och inte utgjorde någon praktisk vägledning till handling.

Vi visste att ett sådant krig skulle sluta med seger för imperialismen, och utan att vara pacifister eller antipacifister i ordets egentliga mening anslöt vi oss till en politik, som enligt vår mening var

den enda som kunde förenas med internationalism. *Men Internationalen* föreskrev oss aldrig någon sådan beteenderegeln.

Det var därför Internationalen kollapsade när kriget bröt ut. Den förlorade sin auktoritet och utfärdade inte ett enda beslut, på vars grund vi skulle ha rätt att nu fördöma dem som hederligt fullgjorde de internationella kongressernas resolutioner.

Följaktligen måste vi idag inta följande ståndpunkt: i stället för att gå åt olika håll på grund av sådant som varit, låt oss skapa en verkligt aktiv International som hjälper den socialistiska rörelsen under den period av revolution och återuppbyggande vi nu trätt in i.

Vi måste återställa våra socialistiska principer. Vi måste skapa en fast grund för vårt internationella socialistiska beteende.

Men om det skulle visa sig att vi väsentligt skiljer oss åt i dessa principer, om vi inte kan ena oss i frågan om frihet och demokrati, om våra åsikter om de betingelser, varunder proletariatet kan ta makten, går definitivt isär och om det slutligen visar sig att kriget har angripit vissa sektioner i Internationalen med imperialismens gift, så kan det komma till en splittring.

Dock tror jag inte att en sådan olycka skall hända.

Det är därför jag beklagar moskvamanifestet som minst sagt förhastat och säkerligen onyttigt, och jag hoppas att mina franska kamrater, som tillsammans med mig fått utstå så mycket förtal och olyckor under de senaste fyra olycksaliga åren, inte i ett utbrott av otålighet skall medverka till att bryta den internationella solidariteten.

Annars måste deras barn återupprätta den, om proletariatet någonsin skall styra världen.

J Ramsay MacDonald

Författaren till denna artikel försöker, såsom läsaren ser, bevisa att splittringen var onödig. Men tvärtom framgår dess oundviklighet av det *sätt* på vilket Ramsay MacDonald argumenterar, denne typiske representant för Andra internationalen och värdige medkämpe till Scheidemann och Kautsky, Vandervelde och Branting osv etc.

Ramsay MacDonalds artikel är det bästa exemplet på de lediga, välljudande och schablonartade, till synes socialistiska, fraser som i alla framskridna kapitalistiska länder sedan länge bidrar till att dölja borgerlig politik inom arbetarrörelsen.

/

Låt oss börja med det som är minst viktigt men särskilt karakteristiskt. Liksom Kautsky (i hans broschyr Proletariatets diktatur) upprepar författaren den borgerliga lögnen att ingen i Ryssland förutsåg sovjeternas roll, att bolsjevikerna och jag började bekämpa Kerenskij enbart för den konstituerande församlingens skull.

Detta är en borgerlig lögn. I själva verket ställde jag redan den 4 april 1917, första dagen efter min ankomst till Petrograd, upp "teser" med krav om en *sovjetrepublik* och inte en *borgerligt parlamentarisk* republik. Under Kerenskij's tid upprepade jag detta många gånger i pressen och på möten. Bolsjevikpartiet deklarerade detta högtidligt och officiellt i besluten på sin konferens den 29 april 1917. Att inte veta detta är att *inte vilja* veta sanningen om den socialistiska revolutionen i Ryssland. Att inte vilja förstå, att en borgerligt parlamentarisk republik med en konstituerande församling är ett steg framåt jämfört med en sådan republik utan en konstituerande församling, medan en *sovjetrepublik* är två steg framåt jämfört med den, är detsamma som att blunda för skillnaden mellan bourgeoisi och proletariat.

Att kalla sig socialist och inte se denna skillnad två år efter det att frågan ställdes i Ryssland och halvtannat år efter det att sovjetrevolutionen segrade i Ryssland, är detsamma som att envist förbli helt fångad av "den ickesocialistiska allmänna opinionen", *det vill säga* av bourgeoisins idéer och politik.

Med sådana personer är en splittring oundgänglig och ofrånkomlig, eftersom det inte går att göra socialistisk revolution hand i hand med sådana som dras åt det borgerliga hållet.

Och om personer som Ramsay MacDonald eller Kautsky etc inte var villiga att övervinna ens den obetydliga "svårighet", som för dessa "ledare" bestod i att bekanta sig med *dokumentet* om bolsjevikernas inställning till sovjetmakt och om hur denna fråga ställdes före och efter den 25 oktober (7 november) 1917, skulle det då inte vara löjligt att av sådana personer vänta sig en beredvillighet och en förmåga att övervinna de ojämförligt större svårigheterna i en verklig kamp för en socialistisk revolution?

Värre än alla döva är de som inte vill höra.

//

Låt oss gå över till den andra osanningen (bland de otaliga osanningar som Ramsay MacDonalds artikel är späckad med, eftersom det nog finns fler osanningar än ord i den artikeln). Den osanningen är tydligen den allra viktigaste.

Ramsay MacDonald påstår att Internationalen före 1914-18 års krig bara sade att "socialisterna i ett nationellt försvarskrig måste ansluta sig till de andra partierna".

Detta är en monstruös, flagrant avvikelse från sanningen.

Alla känner till att Baselmanifestet 1912 antogs enhälligt av alla socialister och att det är det enda bland Internationalens alla dokument som hänför sig just till det krig mellan den engelska och den tyska gruppen av imperialistiska rövare som uppenbart för alla höll på att förberedas 1912 och bröt ut 1914. Just om detta krig sade Baselmanifestet tre saker som MacDonald nu förtiger, varigenom han begår en grov förbrytelse mot socialismen och bevisar, att en splittring med sådana personer som MacDonald är nödvändig, eftersom de i verkligheten tjänar bourgeoisin och inte proletariatet.

Dessa tre saker är följande:

- det hotande kriget kan inte på minsta sätt rättfärdigas med den nationella frihetens intressen;
- i detta krig skulle det från arbetarnas sida vara en förbrytelse att skjuta mot varandra;
- kriget leder till en proletär revolution.

Där har vi de tre grundläggande, fundamentala sanningarna, som MacDonald "glömmer" (trots att han skrev under på dem före kriget) och därigenom i *handling* går över på bourgeoisins sida mot proletariatet och bevisar att splittringen är nödvändig.

Kommunistiska internationalen kommer inte att inlåta sig på enhet med partier, som inte vill erkänna denna sanning och inte är i stånd att genom *handlingar* bevisa sin beslutsamhet, beredvillighet och förmåga att göra massorna medvetna om dessa sanningar.

Versaillesfreden bevisade även för dumbommar och blindstyren, även för de många kortsynta att ententen varit och förblivit en lika blodig och smutsig imperialistisk rövare som Tyskland. De enda som kunnat undgå att se detta är antingen hycklare och lögnare, som medvetet bedriver en borgerlig politik inom arbetarrörelsen, direkta agenter och förvaltare åt bourgeoisin (labour lieutenants of the capitalist class, arbetarofficerare i kapitalistklassens tjänst såsom de amerikanska socialisterna säger), eller personer som så till den grad gett efter för borgerliga idéer och borgerligt inflytande att de endast i ord är socialister men i handling är småborgare, filistrar och medlöpare åt kapitalisterna. Skillnaden mellan den första och den andra kategorin är viktig ur personlighetssynvinkel, dvs när det gäller att avgöra vem som är

Johan eller Per bland socialchauvinisterna i alla länder. För en politiker, dvs med avseende på relationerna mellan miljoner människor, är skillnaden inte väsentlig.

De socialister, som under kriget 1914-18 inte begrep att detta krig var brottsligt, reaktionärt, rövaraktigt och imperialistiskt från båda sidor, är socialchauvinister, dvs socialister i ord men chauvinister i handling; arbetarklassens vänner i ord men i handling den "egna" nationella bourgeoisins lakejer, som hjälper den att lura folket genom att framställa kriget mellan den engelska och den tyska gruppen av rövarimperialister, vilka *i lika mån*, är smutsiga, egenlyttiga, blodiga, kriminella och reaktionära, såsom ett "nationellt" krig, ett "befrielsekrig", ett "försvarskrig", ett "rättmätigt" krig etc.

Enhet med socialchauvinisterna är ett förräderi mot revolutionen, ett förräderi mot proletariatet, ett förräderi mot socialismen, en övergång till bourgeoisins sida, eftersom den är en "enhet" med det "egna" landets *nationella bourgeois mot* det internationella revolutionära proletariatet, en enhet med bourgeoisin mot proletariatet.

Kriget 1914-18 har slutgiltigt bevisat detta. Den som inte förstått detta må bli kvar i socialförrädarnas gula Berninternational.

///

Med den komiska naiviteten hos en "salongs"socialist, som strör ord omkring sig utan att alls förstå deras allvarliga betydelse och utan att alls tänka på att *ord förpliktar till handling*, förklarar Ramsay MacDonald: i Bern gjordes "en eftergift för den ickesocialistiska allmänna opinionen".

Just det! Vi betraktar hela Berninternationalen som gul, förrädisk och trolös, eftersom *hela* dess politik är en "eftergift" för bourgeoisin.

Ramsay MacDonald vet mycket väl att vi har byggt upp Tredje internationalen och förbehållslost brutit med Andra internationalen, eftersom vi har övertygat oss om att den är hopplös och oförbätterlig och spelar rollen som imperialismens lakej och som verktyg för att sprida borgerligt inflytande, borgerliga lögnar och borgerligt fördärv inom arbetarrörelsen. Om Ramsay MacDonald i sin önskan att diskutera Tredje internationalen kringgår sakens kärna, strör ut tomma ord och inte säger det som måste sägas, så är skulden och brottet hans. Ty proletariatet behöver sanningen, och inget skadar dess sak mer än plausibla, anständiga, kälkborgerliga lögnar.

Frågan om imperialismen och *dess samband* med opportunisten inom arbetarrörelsen och med arbetarledares förräderi mot arbetarnas sak ställdes redan för länge, mycket länge sedan.

I fyrtio år, från 1852 till 1892, påvisade Marx och Engels oavbrutet hur arbetarklassens toppskikt i England alltmer *förborgerligades* till följd av landets ekonomiska särdrag (kolonier, monopol på världsmarknaden osv). På 1870-talet ådrog sig Marx ett ärofullt hat från den dåvarande "bernska" internationella riktningens föraktliga hjältar, opportunisterna och reformisterna, därför att han brännmärkte många engelska tradeunionledare såsom personer, vilka sålt sig till bourgeoisin eller fick betalt av den för de tjänster de gjorde *dess* klass *inifrån* arbetarrörelsen.

Redan under boerkriget' ställdes i anglosaxisk press helt klart frågan om imperialismen som kapitalismens senaste (*och sista*) stadium. Om inte minnet sviker mig, så var det ingen mindre än Ramsay MacDonald som då utträdde ur Fabian Society", denna prototyp till den "bernska" Internationalen", denna opportunistens plantskola och mönsterexempel, som Engels i en brevväxling med Sorge beskrev med genial kraft, skärpa och sannfärdighet. "Fabiansk imperialism" var då ett gängse uttryck i engelsk socialistisk litteratur.

Om Ramsay MacDonald har glömt detta, så är det värst för honom själv.

”Fabiansk imperialism” och ”socialimperialism” är ett och samma: socialism i ord och imperialism i handling, att *opportunisten växer över i imperialism*. Denna företeelse har nu, under och efter 1914-18 års krig, blivit ett *globalt* faktum. Att inte ha förstått detta är den ”bernska”, gula, Internationalens största blindhet och värsta brott. Opportunismen eller reformismen måste ofrånkomligen växa över i en företeelse av världshistorisk betydelse, *socialistisk imperialism* eller socialchauvinism, ty imperialismen har fört fram en handfull mycket rika, framskridna nationer, som plundrar hela världen, och därigenom gjort det möjligt för dessa länders bourgeoisie att med hjälp av sina monopolistiska extraprofiter (imperialismen är monopolkapitalism) *muta arbetarklassens toppskikt* i dessa länder.

Endast totala ignoranter eller hycklare, som bedrar arbetarna genom att upprepa *plattityder* om kapitalismen och på så sätt dölja den bittra sanningen att *en hel strömning inom socialisterna* gått över på den imperialistiska bourgeoisins sida, kan undgå att se detta faktums ekonomiska oundviklighet under imperialismen.

Och ur detta faktum emanerar två obestridliga slutsatser:

Första slutsatsen: ”Berninternationalen” är de facto, oberoende av de ena eller andra medlemmarnas goda vilja och fromma önsknings, genom sin verkliga historiska och politiska roll *en organisation av agenter för den internationella imperialismen*, vilka verkar inom arbetarrörelsen och där sprider borgerligt inflytande, borgerliga idéer, borgerliga lögnar och borgerligt fördärv.

I länder med gammal demokratisk-parlamentarisk kultur har bourgeoisin förträffligt lärt sig att operera inte bara med våld, utan också med bedrägeri, mutor, smicker, även i högst raffinerad form. ”Luncherna” för de engelska ”arbetarledarna” (dvs bourgeoisins lakejer för att dra arbetarna vid näsan) har inte för intet blivit berömda, och redan Engels talade om dem³⁸. Till samma kategori hör herr Clemenceaus ”charmerande” mottagande av socialförrädaren Merrheim, ententeministrarnas älskvärda mottagningar av ledarna för Berninternationalen osv etc. ”Ni lär upp dem och vi köper dem”, sade en klok engelsk kvinnlig kapitalist till herr socialimperialisten Hyndman, som i sina memoarer har berättat om hur denna dam – klyftigare än den ”bernska” Internationalens alla ledare sammantagna – uppskattade de intellektuella socialisternas ”mödor” med att lära upp arbetare till socialistiska ledare.

Under kriget, då vanderveldarna, brantingarna och hela detta förräddarband arrangerade ”internationella” konferenser, var de franska borgerliga tidningarna giftigt spefulla, och det med rätta: ”Dessa vanderveldare har något slags nervösa ryckningar. Precis som personer med sådana ryckningar inte kan säga två meningar utan att det på ett konstigt sätt rycker i ansiktsmusklerna, kan vanderveldarna inte framträda politiskt utan att som papegojor upprepa orden internationalism, socialism, internationell arbetarsolidaritet, proletariats revolution o d. Låt dem upprepa vilka sakramentala formler som helst, bara de hjälper oss att dra arbetarna vid näsan och tjäna oss kapitalister, när det gäller att föra det imperialistiska kriget och förslava arbetarna.”

De engelska och franska borgarna är ibland mycket kloka och uppskattar förträffligt ”Berninternationalens” lakejroll.

Martov skrev någonstans: ni bolsjeviker smädar Berninternationalen, men ”er egen” vän Lorient är ju också med i den.

Detta är en skurkaktig slutsats. Alla vet ju att Lorient öppet, ärligt och modigt kämpar för Tredje internationalen. När Zubatov anordnade arbetarmöten i Moskva 1902 för att fördumma

arbetarna med ”polissocialism” *brukade* arbetaren Babusjkin, som jag känt sedan 1894, då han var med i min arbetarcirkel i Petersburg, en av de bästa, mest hängivna arbetarna bland ”iskraiterna”, bland det revolutionära proletariatets ledare, skjuten av Rennenkampf i Sibirien 1906, *gå till Zubatovs möten* för att bekämpa zubatovismen och rycka arbetarna ur dess klor. Babusjkin var lika litet ”zubatovanhängare” som Lorient är ”bernare”.

IV

Andra slutsatsen: Tredje, Kommunistiska, internationalen grundades just för att hindra ”socialister” att slippa undan med att i ord erkänna revolutionen på det sätt Ramsay MacDonald ger prov på i sin artikel. Detta erkännande av revolutionen i ord, vilket i verkligheten dolde en heltigenom opportunistisk, reformistisk, nationalistisk och småborgerlig politik, var den stora synden hos Andra internationalen, och mot detta onda för vi ett krig på liv och död.

När det sägs att Andra internationalen är död, att den skändligen har lidit bankrutt, måste man kunna förstå detta riktigt. Det betyder: opportunismen, reformismen, den småborgerliga socialismen är bankrutt och död. Ty Andra internationalen har en historisk merit, kan notera en vinning dg aci, (för alltid), som en medveten arbetare aldrig kommer att avstå från, nämligen att den bildat arbetarmassorganisationer, kooperativa, fackliga och politiska, att den utnyttjat den borgerliga parlamentarismen liksom alla borgerligt demokratiska institutioner överhuvudtaget o d.

För att verkligen besegra opportunismen, som ledde till Andra internationalens skändliga död, för att verkligen främja revolutionen, vars annalkande *till och med* Ramsay MacDonald nödgats erkänna, måste man:

för det första bedriva all propaganda och agitation från en revolutionär ståndpunkt, i motsats till reformer, och systematiskt klargöra denna motsats för massorna såväl teoretiskt som praktiskt, vid varje steg i det parlamentariska, fackliga, kooperativa osv arbetet. Under inga omständigheter får man avstå (utom i särskilda fall, undantagsvis) från att utnyttja parlamentarismen och den borgerliga demokratins alla ”friheter”; man får inte avstå från reformer men måste se dem *endast* som en *biprodukt* av proletariatets revolutionära klasskamp. Inget enda parti i den ”bernska” Internationalen uppfyller detta krav. Inget enda uppvisar ens någon förståelse för att man i *all* propaganda och agitation måste klargöra *skillnaden* mellan reformer och revolution, för att såväl partiet som massorna *oavlatligt* måste fostras till *revolution*.

För det andra måste det legala arbetet förenas med det *illegala*. Det har bolsjevikerna alltid förkunnat och särskilt då under kriget 1914-18. Den nedriga opportunismens hjältar raljerade över detta och prisade de västeuropeiska ländernas, republikernas ”laglighet”, ”demokrati”, ”frihet” etc. Numera kan endast rena skojare, som försöker lura arbetarna med fraser, förneka att bolsjevikerna hade rätt. Det finns inte ett enda land i världen, inte ens den mest framskridna och mest ”fria” bland de borgerliga republikerna, där inte borgerlig terror råder, där inte friheten till agitation för en socialistisk revolution, till propaganda och organisationsarbete i denna riktning är förbjuden. Ett parti, som ännu inte insett detta under bourgeoisins herravälde och inte bedriver systematiskt, allsidigt illegalt arbete, i strid med bourgeoisins och de borgerliga parlamentens lagar, är ett parti av förrädare och skurkar, som försöker lura folket genom att i ord bekänna sig till revolutionen. Sådana partier hör hemma i den gula, ”bernska” Internationalen. I Kommunistiska internationalen kommer de inte att finnas.

För det tredje måste ett oavlatligt och obarmhärtigt krig föras för att ur arbetarrörelsen helt fördriva de opportunistiska ledare, som före och särskilt under kriget visade vad de gick för, såväl inom politiken som särskilt i fackföreningarna och i kooperativen. Teorin om ”neutralitet” är en falsk och gemen undanflykt, som hjälpte bourgeoisin att behärska massorna

åren 1914-18. Partier, som i ord är för revolution men i handling inte bedriver ett oavlåtligt arbete för just det revolutionära, endast det revolutionära partiets inflytande inom arbetarnas samtliga massorganisationer, är förräddarpartier.

För det fjärde får man inte finna sig i att imperialismen fördöms i ord, medan det i handling inte förs någon revolutionär kamp för att från *den egna* imperialistiska bourgeoisin befria kolonierna (och de avhängiga nationerna). Detta är hyckleri. Det är den politik som bedrivs av borgaragenterna inom arbetarrörelsen (labour lieutenants of the capitalist class). Det engelska, franska, holländska, belgiska osv parti, som i ord är fientligt mot imperialismen men i handling inte bedriver revolutionär kamp inom de "egna" kolonierna för att *störta* den "egna" bourgeoisin, inte systematiskt stöder det överallt redan påbörjade *revolutionära* arbetet i kolonierna och inte sänder vapen och litteratur till de revolutionära partierna i kolonierna, är ett parti av uslingar och förrädare.

För det femte är ett oerhört hyckleri typiskt för "Berninternationalens" partier, nämligen att i ord bekänna sig till revolutionen och inför arbetarna stoltsera med pompösa fraser om sin bekännelse till revolutionen, men i handling förhålla sig rent reformistiskt till de embryon, groddar och yttringar av framväxande revolution, som består i olika aktioner av massorna, vilka bryter mot de borgerliga lagarna och går utanför all legalitet, exempelvis masstrejker, gatudemonstrationer, soldatprotester, möten inom trupperna, spridning av flygblad i kaserner och läger o d.

Frågar man vilken hjälte som helst inom den "bernska" Internationalen huruvida hans parti bedriver sådant systematiskt arbete, så svarar han antingen med undvikande fraser som döljer att sådant arbete inte förekommer: det finns ingen organisation och apparat för det, hans parti är oförmöget att bedriva det; eller med en deklamation mot "putschism" (kuppmakeri), "anarkism" o d. Just häri består Berninternationalens förräderi mot arbetarklassen och faktiska övergång till bourgeoisins läger.

Alla Berninternationalens skurkaktiga ledare sätter till alla klutar när det gäller att deklarerat "sympati" för revolutionen i allmänhet och den ryska revolutionen i synnerhet. Men endast hycklare och dumbommar kan undgå att inse, att revolutionens särskilt snabba framgångar i Ryssland *sammanhänger* med det revolutionära partiets mångåriga arbete i den nämnda riktningen, då det i årtal byggde upp en systematisk illegal apparat för ledning av demonstrationer och strejker, för arbete bland trupperna, då metoderna studerades i detalj, det gavs ut illegal litteratur, som sammanfattade erfarenheterna och fostrade hela partiet i tanken på revolutionens nödvändighet, då ledare för massorna för sådana tillfällen utbildades osv etc.

V

De djupaste och mest grundläggande meningsskiljaktigheterna, vilka sammanfattar allt som ovan sagts och klargör nödvändigheten av att det revolutionära proletariatet för en oförsonlig teoretisk och praktisk-politisk kamp mot den "bernska" Internationalen, finns i frågorna om det imperialistiska krigets förvandling till inbördeskrig och om proletariatets diktatur.

Hur fången Berninternationalen är i borgerlig ideologi framgår bäst av att den inte förstod (eller inte ville förstå, eller låtsades att inte förstå) 1914-18 års krigs imperialistiska karaktär och alltså inte förstod att det oundvikligen skulle förvandlas till ett inbördeskrig mellan proletariatet och bourgeoisin i alla framskridna länder.

När bolsjevikerna redan i november 1914 påpekade denna oundviklighet svarade kälkborgarna i alla länder med dumma hänflin, och till dessa kälkborgare hörde Berninternationalens alla ledare. Nu har det imperialistiska krigets förvandling till inbördeskrig blivit ett faktum i en hel rad länder, inte bara i Ryssland utan också i Finland, i Ungern, i

Tyskland, rentav i det neutrala Schweiz, och i alla framskridna länder utan undantag kan man observera, känna och förnimma hur ett inbördeskrig växer fram.

Att nu förbigå denna fråga med tystnad (såsom Ramsay MacDonald gör) eller avfärda det oundvikliga inbördeskriget med lena försonliga fraser (såsom herrar Kautsky & Co gör) är detsamma som att direkt förråda proletariatet, som att de facto gå över på bourgeoisins sida. Ty bourgeoisins verkliga politiska ledare har för länge sedan insett inbördeskrigets oundviklighet, förbereder sig för det på ett utmärkt, genomtänkt och systematiskt sätt och stärker sina positioner inför det.

Hela världens bourgeoisier förbereder sig för fullt, med kolossal energi, klokhet och beslutssamhet till att slå ner proletariatet i det annalkande inbördeskriget, varvid den inte drar sig för några som helst brott och dömer hela länder till svält och total utrotning. Men som fårskallar, hycklande svartrockar eller pedantiska professorer sjunger Berninternationalens ledare sin gamla, uttröskade, uttjatade reformistiska visa! Något vidrigare, avskyvärdare spektakel finns inte!

Kautskyanerna och macdonaldarna fortsätter att *skrämma* kapitalisterna med revolution, *göra* bourgeoisin *skräckslagen* för inbördeskrig för att få dem att göra eftergifter och samtycka till den reformistiska vägen. Hela Berninternationalens alla skrivelser, hela dess filosofi och politik går ut på detta. Denna ömkliga lakejmetod kunde vi iaktta bland liberalerna (kadeterna) i Ryssland 1905 och bland mensjevikerna och "socialistrevolutionärerna" 1917-19. Att *fostra* massorna till medvetande om att bourgeoisin ofrånkomligen och nödvändigtvis måste besegras i inbördeskriget, att inrikta hela politiken på detta mål och belysa, ta upp och lösa alla frågor ur denna synvinkel har Berninternationalens lakejsjälur inte en tanke på. Vårt mål måste därför vara att driva ner de obotliga reformisterna, dvs nio tiondelar av Berninternationalens ledare, i den slaskgrop där bourgeoisins hantlangare hör hemma.

Bourgeoisin *behöver* sådana hantlangare, som en del av arbetarklassen har förtroende för och som piffar upp och snyggar till bourgeoisin med prat om den reformistiska vägens möjlighet, slår blå dunster i ögonen på folket med detta prat och avleder folket från revolution genom att utmåla den reformistiska vägens härligheter och möjligheter.

Kautskyanernas liksom även våra mensjevikers och socialistrevolutionärers alla skrivelser går ut på sådana skönmålningar eller är inget annat än snyftningar från fega kälkborgare som är rädda för revolution.

Vi har här inte möjlighet att utförligt upprepa vilka grundläggande ekonomiska orsaker som har gjort just den revolutionära vägen och endast den revolutionära vägen ofrånkomlig och gjort det omöjligt att på annat sätt än genom inbördeskrig lösa de frågor historien ställt på dagordningen. Hela böcker måste och kommer att skrivas om detta. Om herrar Kautsky och andra ledare för Berninternationalen inte har förstått detta, så återstår det bara att säga att okunnigheten ligger sanningen närmare än fördomen gör.

Ty okunniga men uppriktiga arbetande människor och anhängare till det arbetande folket förstår nu, efter kriget, lättare revolutionens, inbördeskrigets och den proletära diktaturens ofrånkomlighet än de med höglärda reformistiska fördomar fullproppade herrar kautskyaner, macdonaldar, vanderveldar, brantingar, turatiar och tutti quanti¹.

Som en särskilt åskådlig bekräftelse på den stegring av det revolutionära medvetandet bland massorna, som kan iaktas överallt i bred omfattning, kan man se Henri Barbusses romaner "Le feu" ("Elden") och "Clarté" ("Klarhet"). Den förra har redan översatts till alla språk och i Frankrike spridits i 230 000 exemplar. Den visar ovanligt starkt, talangfullt och sannfärdigt

¹ alla andra – Red

hur en totalt okunnig och av idéer och fördomar helt nedtryckt kälkborgare och genomsnittsmänniska under krigets inflytande förvandlas till revolutionär.

De proletära och halvproletära massorna är för oss och går över till oss dagligen för att inte säga stundligen. Berninternationalen är en stab utan armé och kommer att falla ihop som ett korthus, om den helt avslöjas inför massorna.

Karl Liebknechts namn utnyttjades i ententens hela borgerliga press under kriget till att lura massorna för att framställa den franska och engelska imperialismens stråtrövare och plundrare som sympatisörer till denne hjälte, denne "ende hederlige tysk", som de sade.

Nu sitter Berninternationalens hjältar i samma organisation som scheidemannarna, vilka iscensatte mordet på Karl Liebknecht och Rosa Luxemburg, med scheidemannarna, som spelade rollen som bödlar ur arbetarleden, vilka gjorde bödelstjänst åt bourgeoisin. I ord hycklande försök att "fördöma" scheidemannarna (som om ett "fördömande" ändrade på saken!). I handling tillhörighet till samma organisation som mördarna.

Den nu avlidne Harry Quelch blev 1907 av den tyska regeringen utvisad från Stuttgart för att han hade benämnt en europeisk diplomatkonferens en "tjuvarnas församling".

Berninternationalens ledare är inte bara en samling tjuvar, de är en samling gemens mördare.

De kommer inte att undgå de revolutionära arbetarnas dom.

VI

Frågan om proletariatets diktatur avfärdar Ramsay MacDonald med ett par ord som om den var ett ämne för diskussion om frihet och demokrati.

Nej. Det är dags att handla. För diskussioner är det för sent.

Det farligaste med Berninternationalen är dess muntliga erkännande av proletariatets diktatur. Dessa personer är i stånd att erkänna allt, skriva under på allt bara för att få vara kvar i spetsen för arbetarrörelsen. Kautsky säger numera att han inte är emot proletariatets diktatur! De franska socialchauvinisterna och "centristerna" skriver under en resolution för proletariatets diktatur!

De förtjänar inte ett uns förtroende.

Vad som krävs är inte ett erkännande i ord, utan en total brytning *i handling* med reformismens politik, med fördomarna om borgerlig frihet och borgerlig demokrati, det krävs en politik för revolutionär klasskamp i handling.

Man försöker att i ord erkänna proletariatets diktatur för att tillsammans med den smuggla in "majoritetens vilja", "allmän rösträtt" (just så gör Kautsky), borgerlig parlamentarism och ett förkastande av idén att totalt förrinta, spränga och krossa hela den borgerliga statsapparaten. Det är dessa nya undanflykter och nya kryphål från reformismens sida som man mest måste frukta.

Proletariatets diktatur skulle vara omöjlig, om inte befolkningens flertal bestod av proletärer och halvproletärer. Denna sanning försöker Kautsky & Co förfälska därhän att det skall behövas en "röstmajoritet" för att proletariatets diktatur skall erkännas som "riktig".

Vilka komiska pedanter! De har inte förstått att röstning inom den borgerliga parlamentarismens ram, i dess institutioner och med dess sedvänjor är en del av den borgerliga statsapparaten, som måste krossas och brytas sönder uppifrån och ner för att proletariatets diktatur skall kunna förverkligas och en övergång ske från borgerlig till proletär demokrati.

De har inte förstått att det överhuvudtaget inte är genom röstning utan genom inbördeskrig som alla betydelsefulla politiska frågor avgörs, när historien har ställt proletariats diktatur på dagordningen.

De har inte förstått att proletariats diktatur innebär makt för *en enda* klass, som tar hand om det nya statsväsendets *hela* apparat, *besestrar* bourgeoisin och *neutraliserar* hela småbourgeoisin, bönderna, källborgarligheten, intelligentsian.

Kautskyanerna och macdonaldarna erkänner i ord klasskampen för att i verkligheten glömma bort den vid den mest avgörande historiska tidpunkten i kampen för proletariats befrielse: vid den tidpunkt då det av halvproletariatet stödda proletariatet har gripit statsmakten och med hjälp av denna makt *förutsätter* klasskampen ända fram till *klassernas avskaffande*.

Som äkta källborgare upprepar Berninternationalens ledare den borgerliga demokratis glosor om frihet och jämlikhet och demokrati utan att märka att de upprepar fragment av idéerna om den fria och jämlike *varuägaren*, utan att förstå att proletariatet inte behöver staten för "frihetens" skull, utan *för att undertrycka* sin fiende, utsugaren, kapitalisten.

Varuägarens frihet och jämlikhet är lika döda som kapitalismen. Kautskyanerna och macdonaldarna förmår inte väcka dem till liv igen.

Proletariatet behöver klassernas avskaffande – detta är det *reella* innehållet i proletär demokrati, proletär frihet (frihet *från* kapitalisten, från varuutbytet) och proletär jämlikhet (inte jämlikhet mellan *klasserna* – den banaliteten förrirrar sig kautskyanerna, vanderveldarna och macdonaldarna in på – utan jämlikhet mellan de arbetande människorna, som störtar kapitalet och kapitalismen).

Så länge det finns klasser är frihet och jämlikhet mellan klasserna ett borgerligt bedrägeri. Proletariatet tar makten, blir *härskande* klass, krossar den borgerliga parlamentarismen och den borgerliga demokratin, undertrycker bourgeoisin, slår ner *alla* andra klassers *alla* försök att återgå till kapitalismen, ger de arbetande människorna *verklig* frihet och jämlikhet (vilket kan genomföras endast om privatäganderätten till produktionsmedlen upphävs) och ger dem inte bara "rätt" till, utan också låter dem *reellt* åtnjuta det *som tagits* från bourgeoisin.

Den som inte förstått *detta* innehåll i proletariats diktatur (eller, vilket är samma sak, sovjetmakten eller den proletära demokratin) brukar detta ord i onödan.

Jag kan inte här närmare utveckla dessa tankar, vilka jag behandlat i "Stat och revolution" och i broschyren "Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky". Jag skall sluta med att tillägna dessa anmärkningar åt delegaterna på Berninternationalens kongress i Luzern den 10 augusti 1919.

Den 14 juli 1919

Publicerat första gången i augusti 1919 i tidskriften *Kommunistitjeskij Internatsional*

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 39, s 90-109